

Ady Endre
A Gare de l'Esten

Reggelre én már messze futok
S bomlottan sírok valahol:
Most sírni, nyögni nem merek én,
Páris dalol, dalol.

Én elmegyek most, hazamegyek,
Már sziszeg, dohog a vonat,
Még itt van Páris a szívemen
S elránt az alkonyat.

Most fűt bolond-sok álmod alá
A fűttyős, barna szörnyeteg.
Holnap fehérebb én leszek-e,
Vagy a svájci hegyek?

Holnap fehérebb én leszek, én,
Téli sírkertek szele jó,
Küldi már a csókjait nekem
A magyar Temető.

Óh, az élet nem nagy vigalom
Sehol. De ámulni lehet.
Szép ámulások szent városa,
Páris, isten veled.

Az én bűtlen, beteg istenem
Ülje itt mindig vad torát:
A tűzcsóvás, felséges Öröm.
Dalolj, dalolj, tovább.

Tőled hallja a zsoltárokat
E koldus, zűrés, bús világ
S az életbe belehazudunk
Egy kis harmóniát.

Dalolj, dalolj. Idegen fiad
Daltalan tájra megy, szegény:
Koldus zsvaját a magyar Ég,
Óh, küldi már felém.

Fagyos lehellet és hullaszag
Száll ott minden virág felett.
Elátkozott hely. Nekem: bazám.
A naptalan Kelet.

Mégis megyek. Visszakövetel
A sorsom. S aztán meghalok,
Megölnék a daltalan szívek
S a vad pézsmá-szagok.

Megölnék s nem lesz mámorom,
Kinyúlok bután, hidegen.
Páris, te óriás Daloló,
Dalolj mámort nekem.

Csipkésen, forrón, illatosan
Csak egyszer hullna még reám
S csókolná le a szemeimet
Egy párisi leány.

Az alkonyatban zengnének itt
Tovább a szent dalok.
Kivágtatna a vasszörnyeteg
És rajta egy halott.

Endre Ady A la gare de l'Est

*Au matin je serai déjà loin,
et follement mes larmes vont couler,
Aujourd'hui je n'ose pleurer, gémir,
Paris, chante, chante.*

*Je pars, je rentre dans mon pays,
déjà le train halète et fume,
Paris est planté dans mon cœur,
mais l'aurore m'enlève.*

*Et sous mes rêves fous
le monstre noire siffle et chauffe.
Qui sera demain plus pâle,
moi ou les montagnes suisses?*

*C'est moi demain qui serai le plus pâle;
Le vent glacé des tombeaux s'approche,
Il m'envoie déjà ses froids baisers,
le cimetière hongrois.*

*Nulle part la vie n'est un grand plaisir
hélas, mais on peut parfois l'admirer,
Adieu Paris, adieu.*

*Paris, mon Dieu infidèle, maladif,
que toujours il y fête ses orgies frénétiques,
majestueux plaisirs de flammes,
chante, oh chante encore!*

*Fais entendre les cantiques,
à ce monde triste et mendiant,
Nous allons dans la vie,
Feindre un peu d'harmonie.*

*Chante, chante! Ton pauvre fils étranger
n'entendra plus de mélodies;
Hélas, le ciel hongrois
m'envoie déjà ses bruits de misère.*

*L'haleine glacée, l'odeur des morts
étouffent là-bas les fleurs;
pays maudit, c'est ma patrie,
L'orient de ténèbres.*

*Je pars, quand même,
mon sort m'appelle et je meurs;
Les cœurs sans mélodies
et les sauvages odeurs de musc me tuent.*

*Elles me tuent, je n'aurai plus d'ivresse,
je m'allonge stupidement glacé,
Paris monstrueux troubadour
oh! chante moi l'ivresse.*

*Une seul fois encore vienne
ardente, parfumée, en dentelles,
close mes yeux avec tes lèvres,
ô, belle parisienne.*

*Et quand ici, à l'aurore
chantent encore de saintes mélodies,
le monstre de fer s'enfuit
et dans ses flancs, un cadavre.*

*Adapté par M. M. E. Zuckerman
E. Carasso
1926*